

[Pia Gjellerup]

står der med flammeskrift det kendte kampråb: Her går det ufatteligt godt! Jeg kan godt forstå, at den radikale skattepolitiske ordfører, fru Elisabeth Arnold, kan være trist ved synet af, hvad det er, regeringen støtter og fremsætter forslag om i sådanne sammenhænge.

Regeringen har nemlig købt sig endnu en lille overlevelseshfrist ved uden smålig skelen til de samfundsøkonomiske sammenhænge at fjerne afgifter til staten på sukker, videooptagere, farvefjernsyn, husholdningsapparater og benzin. Man får sneget en vægtafgiftsforhøjelse ind til at holde fornøjelsen bare en smule i ave.

Samlet sendes fra gavebøden ca. 2 mia. kr. ud til forbrug i 1990. Resultatet af dette bliver, at vi endnu en gang kommer til at se regeringen kaste sig ud i det eksperiment, der hedder at skabe forbrugsåret vækst. Gang i de private forbrugshjul kommer der. Modsvaret krammer regeringen og Fremskridtspartiet endnu inde med – kun rygterne er nået os om beskæringer i boligstøtten, omfattende privatiseringer, afskedigelse af offentligt ansatte og andet ideologisk vraggods.

Med regeringens velkendte sans for at fordele byrderne ulige skal det nok også vise sig, at det bliver netop de samme vanskeligt stillede grupper i den danske befolkning, der skal betale som altid, for at vi andre kan tralle rundt i vore biler, som vi ikke har råd til at lade stå stille andet end i køerne på vejene, mens videoen optager en udsendelse om 90'ernes afgiftsfrie køkken på det nye farvefjernsyn.

Andre kan så sidde i de små, dyre hjem, hvor hjemmehjælperen er udskiftet med en mikrobølgeovn, og glæde sig over at have fået lov til at købe et sæt afgiftsfri spillekort, der måske vil spå én en bedre fremtid.

Det er, hvad regeringen kalder ansvarlighed. I Socialdemokratiet kalder vi det misbrug af muligheder. Nyttige værktøjer i en samlet økonomisk politik smides væk uden andet end kortvarige virkninger båret af et øget privatforbrug, som det jo aldrig er nogen kunst at skabe. På blot lidt længere sigt vil tømmermændene vise sig i det danske samfund, hvor vi ikke mere har de nødvendige bremseklodder.

Vi ønsker i Socialdemokratiet, at der kunne gennemføres en balanceret nedsættelse af afgifter, takster og skatter i forhold til en stram indkomst- og opsparingspolitik. Derved kunne reallønnen garanteres for de mange og give lettelse

til familier med kombinationer af lav indkomst, stor forsørgerbyrde og store transportudgifter. En sådan sikring af reallønnen vil være forudsætningen for en vellykket indkomst- og opsparingspolitik.

Omvendt vil nedsættelse af skatte- og afgiftsatser kunne gennemføres i det omfang, den planlagte indkomst- og opsparingspolitik vittelig realiseres. Det er, hvad vi kalder en indkomstpoltisk kontrakt. En kombination af en stærk start på en pensionsreform og takst- og afgiftslettelser vil kunne løse en række problemer, der ikke eller i hvert fald kun meget vanskeligt lader sig løse hver for sig.

Med regeringens forslag er det kun grænsehandelsproblemerne, der mindskes en smule af afgiftslettelserne, men også her er der tale om alt for løs fægtning og ikke om en velplanlagt strategi, der kunne sætte Danmark i en offensiv position i forhandlingerne i EF.

Særlig opmærksomhed påkalder sig de to forslag på bilområdet. I 1990 vil alene dette område blive begunstiget med mere end 1 mia. kr. Der vil ske en skævvridning af trafikmønstret fra den kollektive trafik til fordel for biltrafikken, en skævvridning, der yderligere vil belaste det miljø, som vi er så ufatteligt afhængige af.

Jeg synes, at det er beskæmmende, at vi i en finanslov for 1990 – trods information, trods undersøgelser, trods Brundtlandrapport, trods en række miljødebatter i Folketinget og trods en stærk debat i det danske samfund om miljøet og ressourcerne – skal se væsentlige resultater på miljø- og energiområdet sønderskudt eller i hvert fald vingeskudt med disse forslag.

Vi har fra Socialdemokratiets side foreslået, at taksterne i den kollektive trafik sænkes samtidig med og i mindst tilsvarende omfang som en nedsættelse af benzinafgiften. Herved opnår man på én gang at styrke den kollektive trafik, at fastholde betjeningen af tyndere befolkede områder, at begrænse de meget tyngende transportomkostninger for mennesker med lang transportvej til arbejde og at mindske grænsehandel og miljøbelastning.

Vi må konstatere, at den nuværende regering enten mangler evne eller vilje til at se flere aspekter i en sag eller se sammenhængen i den danske samfundsøkonomi. Og uanset om det er evnen eller viljen, der mangler, så er resultatet beskæmmende.